

בש"פ 6531/14 - אהרון קליין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6531/14

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

אהרון קליין

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לרשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 1.9.2014, בת"פ 21131-05-11, שניתנה על-ידי כב' השופט ד' רוזן

המבקש:

בעצמו

בשם המשיבה:

עו"ד בת עמי ברוט

החלטה

1. לפניי "בקשה לרשות ערעור" על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ד' רוזן), בת"פ 21131-05-11, מיום 1.9.2014.

2. בית המשפט המחוזי הרשיע את המבקש בשורה של עבירות מרמה, זיוף והוצאת שיקים ללא כיסוי. בגזר דין, מיום 10.2.2013, הושתו על המבקש, בין היתר, קנס כספי בסך 50,000 ש"ח או 150 ימי מאסר תמורתו, וכן פיצוי למתלוננים בסך 200,000 ש"ח. המבקש הגיש לבית המשפט המחוזי בקשות לפריסת תשלום הקנס והפיצויים: הבקשה

עמוד 1

הראשונה התקבלה באופן חלקי, בהחלטה מיום 27.5.2013; והבקשה השניה נדחתה, בהחלטה מיום 29.5.2013. ערעור שהוגש מטעמו של המבקש על גזר הדין, התקבל במידה מסויימת, ובפסק דין מיום 8.4.2014, הורה בית משפט זה (כב' השופטים ס' ג'ובראן; א' חיות; צ' זילברטל), על הקלה מסויימת בעונש המאסר לריצוי בפועל שהושת על המבקש, בעוד ש"יתר חלקי גזר הדין יעמדו בעינם" (ע"פ 2447/13). לשלמות התמונה יצוין, כי ביני לביני, נדחתה בקשה לעיכוב ביצוע תשלום הקנס והפיצויים, עד להכרעה בערעורו של המבקש (החלטתו של השופט י' עמית, מיום 26.6.2013).

3. לאחר זאת, הוגשה לבית המשפט המחוזי בקשה, אשר בגדרה עתר המבקש להורות למרכז לגביית קנסות לפרוס את חובו, ולחלופין, להורות כי חובותיו של המבקש ישולמו על-ידו רק בתום ריצוי עונש המאסר שהושת עליו. בהחלטה מיום 1.9.2014, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה, וציין כי אין בידו סמכות להורות למרכז לגביית קנסות להגיע להסדר עם המבקש. עוד נאמר בהחלטה, כי מצבו הכלכלי של המבקש עמד בפני בית המשפט בעת מתן גזר הדין ובמסגרת ההחלטות בבקשות הקודמות לפריסת תשלומים, והבקשה הנוכחית איננה מצדיקה לשנות מן ההחלטות הקודמות שניתנו בעניין.

4. על החלטתו זו של בית המשפט המחוזי, משיג המבקש במסגרת הבקשה שלפניי. במסגרת הבקשה, התבקשתי לדחות את תשלום הקנס ואת יתרת הפיצוי שהושתו על המבקש, עד לאחר שהמבקש יסיים לרצות את עונש המאסר שנגזר עליו, ולחלופין התבקשתי "להורות למרכז לגביית קנסות להסדיר את מלוא החוב באמצעות פריסה לתשלומים". בתגובתה, מיום 1.12.2014, התנגדה המשיבה לבקשתו של המבקש, וטענה כי אין בבקשה נימוק אשר מצדיק שינוי מהחלטות קודמות אשר התקבלו בעניינו של המבקש.

5. לאחר עיון בבקשה שלפניי ובתגובת המדינה, הגעתי לכלל מסקנה כי אין כל עילה להתערבות בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, ודינה של הבקשה - להידחות. בפתח הדברים יובהר, כי ההליך הנוכחי בו נקט המבקש, איננו ההליך המתאים להפניית טענות נגד התנהלותו והחלטותיו המינהליות של המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות (ראו רע"פ 3850/13 חוסאם נ' המרכז לגביית קנסות אגרות והוצאות רשות האכיפה והגביה (10.6.2013)). על כן, ודאי שלא ניתן להיעתר לטענותיו של המבקש, בהקשר זה. אשר לבקשתו של המבקש לעכב את תשלומי הקנס והפיצויים שהושתו עליו בגזר הדין, בנסיבות המקרה לא מצאתי טעם טוב להורות כן. עניינו של המבקש נידון בפני בית המשפט המחוזי מספר פעמים, ובהחלטה הראשונה בעניין, מיום 27.5.2013, נעתר בית המשפט לבקשה, באופן חלקי, והורה על פריסת הקנס לחמישה תשלומים. בהמשך, בהחלטה מיום 5.1.2014, נעתר המרכז לגביית קנסות לבקשה לפרוס את תשלום הקנס לעשרה תשלומים. דע עקא, על פי האמור בתגובת המדינה לבקשה שלפניי, המבקש טרם שילם ולו את התשלום הראשון במסגרת פריסת הקנס. בהחלטותיו, העמיד בית המשפט המחוזי לנגד עיניו את קיומו של חוב קודם למבקש, וגם בפסק דינו של בית משפט זה הוחלט שלא להתערב ברכיבי הקנס והפיצויים שנגזרו על המבקש. לא למותר הוא לציין, כי בגדרי הבקשה דנן, לא ערך המבקש את ההבחנה המתבקשת בין תשלום הפיצוי לבין תשלום הקנס, ולא צירף את המתלוננים כצד להליך.

6. יתר על כן, החשש העיקרי של המבקש, כפי שעולה מן הבקשה שלפניי, הוא מפני הפעלת עונש המאסר לתקופה של 150 יום, בגין אי תשלום הקנס שהושת עליו. חשש זה התגבר אצל המבקש נוכח קיומו של חוב משמעותי שקיים למבקש, לפיצוי בתיק קודם (משנת 2003), ועל פי הוראת סעיף 3(ד) לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995, חוב זה זוכה ל"עדיפות" על פני חובו של המבקש לשלם את הקנס. לטענתו של המבקש, מצבו הכלכלי לא מאפשר לא לשלם את מלוא חובותיו, ובנסיבות אלה, עלולה להיות מופעל נגדו פקודת מאסר.

בתשובת המדינה, ניתן מענה לחשש זה, ונאמר, כי חובו של המבקש בתיק הקודם לא יעמוד לו לרועץ, ולא יוביל להפעלת פקודת מאסר נגד המבקש בתיק הנוכחי. הובהר על-ידי המדינה, כי "ככל שהמבקש ישלם את חוב הפיצוי בתיק הנוכחי ואת חוב הקנס, יעביר המרכז לגביית קנסות את סכום הקנס ששולם, על חשבון חוב הפיצוי בתיק אחר. ואולם, במקרה מעין זה, לא תופעל פקודת מאסר נגד המבקש". בנסיבות אלה, ודאי שאין כל מקום להתערבות בהחלטה מושא הבקשה דנן.

7. בשולי הדברים יצוין, כי תגובת המשיבה לבקשה לא הוגשה במועד שנקבע על-ידי, אף שניתנו לה מספר ארכות לשם כך. בתגובת המשיבה, מיום 4.12.2014, הוסבר כי המשיבה הגישה את תגובתה לבקשה לרשות ערעור באיחור של יום אחד, עקב תקלה, אך תגובה זו לא נקלטה בבית המשפט מאחר שלא צורפה לה בקשה להארכת מועד בת יום אחד. בנסיבות אלה, אינני רואה לחייב את המשיבה בהוצאות משפט.

8. נוכח האמור, הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, ט"ו בכסלו התשע"ה (7.12.2014).

ש ו פ ט